

at der kan blive Tale om at tilkalde en bygningskyndig Mand, naar der er Tale om Afleveringssyn, større Restaureringer eller om at bygge nye Præstegaarde. I saadanne Tilfælde kan det være paa sin Plads, at der i hvert Stift findes autoriserede bygningskyndige Mænd, som man kan afæske en Erklæring. Derimod ønsker vi ikke, at der i al Almindelighed skal være en Embedsmand i hvert Stift, der skal rejse rundt fra den ene Præstegaard til den anden for at føre Tilsyn. Med Hensyn til netop disse større Arbejder tillod jeg mig i sin Tid at fremlægge en Statistik over, hvor mange saadanne der var i de forskellige Stifter, og det fremgik deraf, at det ikke var noget overdrevent stort Tal, saa at man ikke af Hensyn til dem behøvede at ansætte en Embedsmand.

Det er rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at Lovforslaget blev vedtaget her i Folketinget i den Skikkelse, hvori han havde fremsat det, idet Mindretallets Ændringsforslag blev forkastet. Det var altsaa Ministerens Forslag, der vandrede op i Landstinget, og dér er det blevet ændret ikke saa ganske lidt. Lovforslagets nuværende Affattelse tilfredsstiller mig imidlertid ikke. Jeg er enig med Ministeren i, at det har faaet en mildest talt højest uklar Affattelse, som vi slet ikke kan gaa ind paa; jeg havde ogsaa Indtryk af, at Ministeren vilde søge det ændret. Naar man gennemlæser Forhandlingerne i Landstinget ved anden Behandling, ser man, hvorledes Ministeren fortolkede det paa een Maade og Ordføreren paa den stik modsatte. I Spørgsmaalet om Ansættelsen mente Ordføreren, at Stiftsøvrigheden havde Indstillingsretten, og at Ministeren maatte holde sig til den Indstilling, der kom fra Stiftsøvrigheden, og altsaa tage en af de 3, der blev indstillet, medens Ministeren derimod hævdede, at han ganske vist vilde tage Hensyn til Indstillingen, men i øvrigt havde Ret til at udnævne den, han fandt bedst egnet til at paatage sig Arbejdet. Det forekommer mig, at naar der er en saa stor Uoverensstemmelse med Hensyn til Forstaaelsen af Lovforslaget, er det aldeles nødvendigt, at det bliver klarere affattet.

Mine Meningsfæller og jeg holder, som sagt, paa, at Loven skal være tidsbegrænset, og vi vil meget anbefale, at man tager det

Ændringsforslag op til Overvejelse, som vi i sin Tid stillede. Men naturligvis er det noget, der nærmere kan forhandles om i det Udvalg, som bliver nedsat.

J. Andersen: Jeg kan paa mit Partis Vegne ganske slutte mig til de Betragtninger, den højtærede Minister for et Øjeblik siden gjorde gældende angaaende denne Sag. Efter det Kendskab, jeg har til hele Forholdet, ser jeg ikke rettere end, at det, det kommer an paa med Hensyn til den paa-tænkte Ordning, maa være at skabe Ensartethed over hele Landet, saaledes at enhver Præst, der forflyttes fra et Stift til et andet, er sikker paa at blive behandlet efter de samme Regler begge Steder; dette kan ikke ske under den nuværende Ordning. Jeg ser ingen anden Udvej til at faa et saadant fornuftigt System indført, end at der i de forskellige Stifter efter bestemte Regler ansættes Konsulenter af Ministeren, thi erved vil den Ensartethed skabes, som er nødvendig. Det er ogsaa af en anden Grund nødvendigt, at det bliver Ministeren, der ansætter disse Mænd. Naar Rigsdagen skal bevilge Penge til denne Ordning, og Ministeren altsaa skal staa til Ansvar overfor Rigsdagen for Pengenes Anvendelse, maa netop han have Adgang til at ansætte de Mænd, der skal tjene Pengene. Det vilde se underligt ud, synes jeg, at binde Ministeren til at tage de Mænd, som indstilles af Stiftsøvrigheden, da denne intet som helst Ansvar har overfor Rigsdagen. Det maa naturligvis nødvendigvis blive Ministeren, der faar den endelige og eneste Afgørelse af, hvem der skal ansættes i Embederne.

Jeg er enig med den højtærede Minister og det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Brørsen), i, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger fra Landstingets Haand, er saa uklart, at vi ikke kan forsvare at lade en Lov træde ud i Livet i den Form. Det maa altsaa ændres og ændres saaledes, at der ikke bliver nogen som helst Tvivl med Hensyn til det omfalte Spørgsmaal. Da jeg imidlertid regner med, at Lovforslaget kommer i Udvalg, og der altsaa dér vil blive Lejlighed til at trække Linierne op, skal jeg ikke her forsøge at gaa Landstingsforhandlingerne efter, skønt der er mangt og meget i disse, der i høj Grad trænger til at blive analyseret. Jeg skal heller ikke komme